

## Wanneer “vrede” het zwijgen oplegt... Stop Elbit! Free Palestine!\*

“Luister—niet alleen naar onze woorden, maar ook naar wat er tussen hen plaatsvindt. In die stilte ligt de waarheid over Gaza.” – Taqwa Ahmed Al-Wawi

Er heerst een zekere stilte rond Gaza. De laatste massamobilisatie in België dateert van 7 september 2025. Een maand later verzamelden enkele duizenden nog in Brussel in solidariteit met de Global Sumud Flotilla. Sindsdien gaan de acties door in kleinere bezetting. In verschillende steden komen wekelijks mensen samen om hun trouw aan het Palestijnse verzet te bekrachtigen. Maar de repressie laat zich voelen, net als een zekere terughoudendheid in de bredere beweging.

Het is duidelijk dat het bestand tussen Israël en Hamas, aangenomen op 10 oktober 2025, een impact heeft op de beweging in België en wereldwijd. Het zijn nu de koloniale plannen voor Gaza die de burgerlijke berichtgeving domineren, naast de aanhoudende schendingen van het bestand door Israël en de directe moord op honderden Palestijnen en Libanezen. Fase één van het bestand, bestaande uit Trumps 20-punten plan, is [niet uitgevoerd](#) zoals afgesproken: het dodelijke zionistische geweld ging verder, humanitaire hulp werd tegengehouden, het bezettingsleger trok zich slechts gedeeltelijk terug, enz. Ondertussen is fase twee begonnen, gericht op “demilitarisatie, technocratisch bestuur en heropbouw”. Op 22 januari 2026 presenteerde Trump zijn Board of Peace aan de wereldwijde elites in Davos, bedoeld om de tweede fase uit te voeren. Deze “vredesraad” is een imperialistisch vehikel gevuld met autocraten en kapitalisten en gericht op het verder marginaliseren en onder de koloniale knoet houden van gewone mensen in Palestina en de regio.

In deze context vraagt [Abu Amir](#), een inwoner van Gaza: “Zullen de Palestijnen erin slagen hun zaak weer ter tafel te brengen nadat deze bewust terzijde is geschoven? Of staan we voor een nieuwe periode van conflictbeheersing in plaats van conflictoplossing?” Abu Amir beseft maar al te goed dat men de gerechtigheid aan het begraven is, want het “conflict” zal inderdaad worden beheerst. Het woord zal onschadelijk worden gemaakt. Het zal geen reële dreiging meer betekenen, waardoor het verzet tegen onrecht zinloos zal worden gemaakt, stil gemaakt. Kortom, er zal “vrede” heersen. Of zoals de imperialistische logica gaat: “Ze maken een woestijn en noemen het ‘vrede’.”

Op dit moment dreigen Gaza en de Palestijnen meer dan ooit in zo’n woestijn van eenzaamheid te komen. Hun stem en strijd zullen worden “gepacificeerd”. Extreemrechtse zionisten staan te springen om het voortouw te nemen in dit gewelddadig proces. Zo heeft [Smotrich](#), minister van Financiën, in de afgelopen weken meermaals aangegeven niet op Trump en het internationale imperialisme te willen wachten om alvast de tegenpartij volledig te ontwapenen en te vernietigen, met name Hamas. Het fascisme doet hier haar gewoonlijk

---

\* Artikel geschreven en gepubliceerd in maart 2026 op de website van Solidarity, een intersectioneel marxistisch project.

werk als lokale voorhoede van het systemisch geweld. Genocide en uitdrijving worden een onderdeel van de strategie van het grootkapitaal om nieuwe markten aan te boren: Gaza als “vastgoed bonanza” volgens Smotrich of “Riviëra van het Midden-Oosten” volgens Trump.

Tegelijk [ergert](#) Trump zich aan het escalerende fascisme in Israël. Het riskeert elk “vredesplan” uit te stellen – en daarmee ook Trumps wanstaltige plan tot commercialisering van Gaza. Maar Trump is zelf een fascist, die zich gretig aan de kant van Netanyahu schaart en in eigen land fascistische krachten actief organiseert via ICE. Trump is weliswaar ook een zakenman die deals wil maken om de wereldmarkt te kunnen veroveren. Aan de andere kant probeert Hamas tijd te winnen door akkoord te gaan met de tweede fase maar onduidelijk te communiceren over de ontwapening. Hamas [gaat akkoord](#) met een technocratische regering terwijl het zoekt hoe onrechtstreeks aan de macht te blijven en de wapens te behouden. En daarvoor zoekt Hamas een nieuw nationaal evenwicht in relatie tot de andere politieke krachten in de Palestijnse samenleving, met name door deels in te stemmen met het pacificeren van Gaza, het pacificeren van de massa's en hun populair verzet.

Het zijn inderdaad de populaire massa's in Gaza en Palestina die we in deze hele affaire het minst horen omdat zij het meest te vrezen zijn. Zij zouden het hele vredesplan in vraag kunnen stellen, want zij zijn tenslotte degenen die in die woestijn zullen moeten leven, een leven met weinig perspectieven, dat wil zeggen politiek uitzichtloos. Deze harde realiteit valt niet te negeren. De eenzaamheid is reëel. Daarom is een politiek alternatief noodzakelijker dan ooit. Strategische allianties zijn nodig om de eenzaamheid te doorbreken, revolutionaire allianties die de populaire massa's het zelfvertrouwen kunnen geven hun nationale strijd naar een hoger niveau te tillen, een nieuwe intifada richting een ander systeem.

Met andere woorden, de vraag naar revolutionaire allianties dient zich aan. De geschiedenis leert dat de Palestijnse strijd nauw verbonden is met de strijd van de populaire massa's in de regio. In die zin is meer aandacht nodig voor regionale solidariteit van onderuit. Enkele maanden geleden vonden in [Tunesië](#) en [Marokko](#) de laatste massamobilisaties plaats in solidariteit met Palestina, met name in de weken voor het staakt-het-vuren. In beide landen vonden meer recent ook strijdbare protesten plaats voor [sociale](#) en [politieke](#) rechtvaardigheid. En in [Somalië](#) ontstak eind december een grote golf van protesten en solidariteit met de Palestijnen toen Somaliland als onafhankelijk werd erkend door Israël, het enige VN-lid dusver. Maar verder bleef de populaire solidariteit met Palestina eerder stil in de afgelopen maanden. Bovendien ging de repressie tegen de beweging in [Egypte](#) en [Jordanië](#) door, terwijl de populaire massa's in Rojava, Iran en elders zware verliezen lijdten...

Kortom, de regionale solidariteit van onderuit wordt politiek verstikt onder de huidige regeringen en dictators, gesteund door regionale en globale imperialisten en het grootkapitaal. Dit maakt revolutionaire allianties uiterst moeilijk, maar daarom niet minder noodzakelijk, dat wil zeggen de noodzaak aan een hernieuwing van strijdbaar internationalisme. Zo'n internationalisme zou de populaire massa's in staat moeten stellen allianties te vormen tegen het imperialisme en haar structurele belangen rond fossiele brandstof en handelsroutes in de regio. Immers, de heerschappij van het kapitaal is moordend en allianties zullen gesmeed worden om zich te kunnen verzetten. In die zin vormen de Palestijnse en regionale massa's, gestuwd door de diverse werkende klasse, de hoop op een revolutionair internationalisme van de levende krachten, een reële beweging

die de huidige toestand opheft, en in het bijzonder de zionistische staat. En in die zin zou een perspectief zich kunnen openen op omverwerping van het kapitalisme in de regio en een democratisch socialistische oplossing voor nationale onderdrukking, genocide en armoede.

### **Stop Elbit! Free Palestine!**

Tijdens een recente betoging in Brussel in solidariteit met de opstand in Iran nam een [Iraanse activiste](#) het woord: “Solidariteit met het Iraanse volk / en ja we zijn droevig en lijden pijn / maar we hebben nood aan meer dan enkel droefheid / we hebben nood aan strijd / en wij hebben ook nood aan jullie strijd / jullie moeten strijden in België en Europa / tegen fascisme, militarisering en imperialisme.” Juist, in België en Europa staat het imperialisme weer hoog op de agenda sinds de Russische aanval op Oekraïne in 2022, voorafgegaan door stijgende spanningen in de regio, en zeker sinds de ongeziene beweging in solidariteit met Palestina en tegen zionisme en genocide. Meteen hieraan verbonden zijn de militarisering en een zekere hernieuwing van extreemrechts, dat steeds zwaarder weegt op de politiek van de Belgische en Europese elites. Hoewel verschillende krachten in de ontwikkelingen deelnemen, speelt het zionisme (en de strijd ertegen) duidelijk een cruciale rol met betrekking tot beide fenomenen en het Belgische en Europese imperialisme.

Maar voor sommigen ter linkerzijde vertaalt de analyse van het imperialisme zich in een loskoppeling tussen geopolitieke analyse en binnenlandse sociale strijd, waarbij men de onderlinge dynamiek uit het oog verliest en zodoende ook een beter begrip van het imperialisme nalaat, dat wil zeggen betere strijdmethodes. Kort gezegd worden imperialistische ontwikkelingen herleid tot een kwestie van kampen: het Westen (de VS en Europa) en de rest. Doorgaans vergezeld door een even simplistische kijk op het kapitalisme: de bourgeoisie (de rijken) en de rest. Dergelijk [kampisme](#) verzwijgt de complexe samenhang van de verschillende vormen van onderdrukking en uitbuiting in de wereld. Het vormt daarom een obstakel in de ontwikkeling van een revolutionair internationalisme gebaseerd op de solidariteit tussen onderdrukte bevolkingen en de diverse werkende klasse. Tegelijk riskeert kampisme binnenlands ruimte te laten aan extreemrechts en militarisering, met name door sociale strijd te herleiden tot een kwestie van koopkracht en jobs zonder haar (geo)politieke dimensies te benadrukken. Anderzijds leidt kampisme ook tot een afstandelijke of zelfs cynische houding passend bij het moreel superioriteitsgevoel van wie zagezegd toch al bij het juiste kamp hoort en geen inspanningen meer moet doen om de complexiteit beter te begrijpen. Kortom, links staat voor belangrijke politieke uitdagingen.

Het is in deze context dat de strijd voor een vrij Palestina verder gaat. Boycot blijft op de agenda, maar de massabeweging in België is momenteel wat stiller zoals gezegd. Daarnaast blijven meer radicale directe acties momenteel onder de radar. De repressie is immers toegenomen in de afgelopen periode, ook de zachte repressie die binnen de beweging angst en verwarring zaait en activisten doet twijfelen over hun politiek engagement. Verzet en solidariteit vormen hier een essentieel tegengif, tegen de invloed van fascisme en militarisering in de samenleving. Een aantal belangrijke acties in solidariteit met Palestina hebben dit punt gemaakt: directe acties in 2024 gericht tegen [Challenge aan de luchthaven van Luik](#), [Thales in Herstal](#) en [OIP-Elbit in Oudenaarde](#) of [ZIM aan de haven van Antwerpen](#); grotere directe acties mede georganiseerd door Stop Arming Israel vorig

jaar in [juni](#) en [oktober](#) (met een overwinning op het politiegeweld dankzij een alliantie met de lokale vakbond en werkers); acties in solidariteit met [Palestijnse vluchtelingen](#) geconfronteerd met het staatsgeweld of zelfs [de dood ingejaagd](#); enz. Met andere woorden, terwijl het kapitalistische imperialisme naar winst streeft, verzetten wij ons in solidariteit met de slachtoffers van het geweld, de repressie, en met elkaar. Op die manier toont ons verzet hoe het systeem werkt en opent de weg zich naar een alternatief.

Met andere woorden, radicale directe acties hebben politieke zuurstof in de solidariteitsbeweging gebracht, maar ondertussen is de situatie in België ook verscherpt. Zo zijn zeven activisten aangeklaagd die op 4 maart 2024, samen met een honderdtal andere activisten, de OIP-site in Oudenaarde geblokkeerd hadden na een internationale oproep. [OIP](#) is immers een Belgisch bedrijf in handen van Elbit Systems, de belangrijkste nationale wapenleverancier van het zionistische bezettingsleger. OIP-Elbit maakt dus deel uit van de genocide-industrie en sleurt de Belgische samenleving richting militarisering en de normalisering van zionisme. Bijvoorbeeld, de [Vrije Universiteit Brussel](#) kondigde recent nog een nieuwe samenwerking met OIP-Elbit aan. Op die manier blijft de genocide-industrie gewoon draaien, tenzij ze wordt tegengehouden door wie een einde wil aan het zionistische geweld en haar imperialistische infrastructuur. Daarom verdienen de zeven activisten aangeklaagd door OIP-Elbit alle steun van de solidariteitsbeweging met Palestina.

In het Verenigd Koninkrijk is de heksenjacht op activisten betrokken in gelijkaardige directe acties al langer aan de gang. De geviseerde organisatie is [Palestine Action](#) die internationaal een succesvolle strijd heeft geleverd tegen Elbit Systems. Op 5 juli 2025 werd Palestine Action als terroristische organisatie verboden door het VK, maar sommige activisten worden al sinds 2024 vastgehouden zonder proces. [Recent](#) ondernamen verschillende van hen een hongerstaking in solidariteit met Palestijnen die al sinds lang dergelijke en andere methoden aanwenden om hun strijd levend te houden, met name in Israëlische gevangenissen. [Recent](#) werden ook zes activisten van Palestine Action vrijgesproken door een publieke jury die niet anders kon dan de rechtvaardigheid van hun verzet te erkennen. Meer nog, het verbod op Palestine Action werd op 13 februari 2026 [opgeheven](#) door het Hooggerechtshof in Londen. Hoewel de Belgische situatie verschilt, zijn er belangrijke lessen te leren. Overwinningen op het kapitalistische imperialistische systeem worden mogelijk wanneer solidariteit en verzet doorgaan, tegen de genocide-industrie en met steun van de bredere gemeenschap.

Daarom roept Solidarity mee op om naar de rechtbank van Oudenaarde te komen op dinsdag 17 februari om 10u. Het is nodig de solidariteit te versterken met de zeven activisten die op dat moment een hoorzitting hebben: [Stop Elbit!](#) Free Palestine! Het is nodig het verzet te versterken met iedereen die strijdt in solidariteit met de Palestijnen en tegen imperialisme, militarisering en fascisme. De politieke zuurstof die door radicale directe acties wordt gebracht mag niet verstikken. De brede beweging en haar verschillende collectieven moeten het woord geven aan deze zaak tijdens bijeenkomsten en vergaderingen. Ja, het is mogelijk om opnieuw kritische massa op te bouwen zoals tijdens de democratische studentenbezettingen en massamobilisaties in 2024. En op die manier kan de beweging krachtig opbouwen naar maart: Internationale Vrouwendag (8/3), de nationale anti-Arizona betoging (12/3), Smash de Bedex wapenbeurs (12/3), Internationale Dag tegen Racisme (21/3), de nieuwe Global Sumud Flotilla (29/3), enz. Kortom, de actie op 17 februari is een

belangrijk moment in de opbouw van onze intersectionele en internationalistische strijd voor een ander systeem, voor een vrij Palestina. Tot dan.